

изпрегнаха го и прибраха топа. Въ туй време мулето чу гайди и тжпани. Цѣлиятъ градъ се веселѣше пиянъ отъ победата. Сърдцето на мулето затуптѣ и то посегна да влѣзе, да си получи обещания медалъ, но единиятъ отъ пазачитѣ замахна и го удари съ гърба на сабята си:

— Назадъ, оная веселба не е за мулета!

Мулето се обърна и тръгна съ наведена глава назадъ.

Когато следъ полунощъ веселбата притихна и пазачитѣ на градската порта заспаха, то се върна. Тихо прескочи заспалитѣ и влѣзе въ града. Мина право къмъ царския палатъ. Царьтъ, капналь отъ веселбата, току

що бѣше заспалъ пръвъ сънь. Нажаленото муле спрѣ предъ отворения му прозорецъ, протегна шия и зарева. Заоплаква се, занарежда: за шопа, за вълка, за медала.

— Кой смѣе да ме буди ни въ туй, ни въ онуй време! — скокна царьтъ и взе да пипа за сабята си.

Тогавъ единъ царедворецъ, по бѣли гащи, съ дрѣнова тояга, изкочи на улицата и почна безъ милость да налага. Горкото

добиче едвамъ се измъкна отъ града, отиде насрѣдъ поляната, легна и умрѣ отъ мжка.

На другия день мина единъ циганинъ, хареса му кожата и направи отъ нея тжпанъ.

А. Каралийчевъ

